

## Arrest

nr. 87 900 van 20 september 2012  
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 20 januari 1982 in de Dagestaanse stad Khasavyurt, waar u ook geregistreerd was. Op 31 december 2005 huwde u officieel met D.Y. (...) (Meisjesnaam B. ...) (O.V. X). Sinds 2008 werkte u overdag in een autogarage als mecanicien. 's Avonds werkte u op zelfstandige basis als taxichauffeur.*

*Uw problemen begonnen toen u op 9 mei 2011 door de ordediensten gearresteerd werd. Die dag werd een van de blokposten in Khasavyurt beschoten. Toen u die avond een passagier naar Kizilyurt (Dagestan) wilde brengen met uw taxi stond er omwille hiervan nog steeds een lange file. Op*

vraag van uw passagier maakte u daarom een omweg via Karlayurt (Dagestan). Maar nog voor u Karlayurt bereikt had, werd uw wagen tegengehouden door gemaskerde mannen, zogenaamde 'Sorgovtsi', die u, uw passagier en uw wagen controleerden. Onder de passagierszetel troffen ze een granaat en een pistool aan. Daarom werd zowel u als uw passagier overgebracht naar de politie in Khasavyurt. Daar zat u vast tot uw broer u op 15 mei 2011 tegen 3000 euro vrijkocht. Tijdens uw vasthouding werd u ondervraagd en mishandeld. Op 31 juli 2011 vielen Sorgovtsi 's ochtends uw huis binnen. U lag nog te slapen en trok snel wat kleren aan. De Sorgovtsi hielden een huiszoeking en troffen onder uw bed een automatisch geweer en een granaat aan, die ze daar waarschijnlijk zelf geplaatst hadden. Daarop namen ze u opnieuw mee naar het politiebureau van Khasavyurt, waar u een maand lang vastgehouden en mishandeld werd. Op 31 augustus 2011 kwam u vrij na ondertekening van een blanco document en tegen betaling van 6000 euro losgeld. Toen u naar huis terugkeerde, was uw vrouw niet aanwezig. Op de dag van uw arrestatie had ze haar ouders ingelicht over wat er gebeurd was en haar vader had haar en de kinderen overgebracht naar haar ouderlijke huis, waar ze tot aan jullie vertrek verbleven. Op 15 september 2011 ging u samen met een vriend vissen. Die dag belde u ook uw vrouw op om te vragen of ze naar huis kwam. Toen ze u vertelde dat haar vader dit niet toeliet, verbrak u het telefoongesprek. De volgende dag, op 16 september 2011, belde uw broer u op met de mededeling dat politie van Khasavyurt die dag was langs geweest op zoek naar u. U keerde niet meer naar huis terug, maar ging onderduiken bij uw vriend in het dorp Oksai (Dagestan). Op 1 december 2011 vernam u echter dat u daar door een onbekende wagen in de gaten gehouden werd. Daarom vertrok u de volgende dag, op 2 december 2011, naar uw neef in Tutlar (Dagestan). Daar verbleef u tot aan uw vertrek.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 31 maart 2012. Vanuit Tutlar bracht uw broer u samen met uw vrouw en kinderen met zijn wagen naar Oekraïne. Daar stapten jullie over in een minibus, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 3 april 2012. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

## **B. Motivering**

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met uw autoriteiten.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo bleef u net als uw vrouw onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. U verklaarde namelijk dat u op 9 mei 2011 door de ordediensten gearresteerd werd nadat in uw taxi een geweer en een granaat aangetroffen waren. U werd gedurende 6 dagen vastgehouden bij de politie van Khasavyurt, waarna u door uw broer werd vrijgekocht (CGVS, p. 11). U stelde dat uw broer wist dat u bij de politie vastzat omdat hij naar u op zoek was gegaan. U had echter geen idee of uw broer u ook als vermist had opgegeven (CGVS, p. 12). Verder stelde u dat u op 16 september 2011 door uw broer werd opgebeld terwijl u aan het vissen was. Uw broer vertelde u dat de politie was langs geweest om u te zoeken (CGVS, p. 11). U wist evenwel niet waarom de politie naar u op zoek was (CGVS, p. 14). Daarnaast gaf u aan dat u in Dagestan officieel gezocht of opgespoord wordt (CGVS, p. 15). U had echter geen enkel idee sinds wanneer u er officieel gezocht wordt noch waarvoor (CGVS, p. 16) en heeft ook geen enkele poging ondernomen om dit te achterhalen (CGVS, p. 16). U wierp wel op dat u gezocht wordt en u bijgevolg niet in de mogelijkheid zou verkeren dit te achterhalen (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u vernam dat u in Dagestan officieel gezocht wordt omdat uw broer uw neef hierover opbelde (CGVS, p. 15). Ook vanuit België heeft u nog steeds contact met uw familie in Dagestan. Uw laatste contact met uw ouders bijvoorbeeld dateerde van ongeveer 3 dagen voor uw interview bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 4). Bijgevolg beschikt u wel degelijk over de mogelijkheid om informatie in te winnen over de stand van zaken aangaande uw problemen in Dagestan en meer bepaald over het feit dat u er officieel gezocht zou worden.

Uw vrouw legde op verschillende punten eveneens onaannemelijk vage verklaringen af. Zo wist ze niet hoe uw broer op de hoogte was van het feit dat u op 9 mei 2011 gearresteerd werd (CGVS vrouw, p. 10) noch waar u vervolgens gedurende enkele dagen werd vastgehouden (CGVS vrouw, p. 11). Ze kon zich evenmin herinneren op welke lichaamsdelen u blauwe plekken had toen u enkele dagen later vrijkwam (CGVS vrouw, p. 10). Uw vrouw kon verder niet zeggen hoeveel gemaskerde mannen op 31 juli 2011 jullie huis binnenvielen om er een huiszoeking te houden (CGVS vrouw, p. 10). Ze had tot slot ook geen enkel idee of er sinds jullie vertrek in Dagestan nog iets gebeurd was met betrekking tot jullie problemen (CGVS vrouw, p. 11) noch of u er officieel gezocht wordt (CGVS vrouw, p. 11). Aangezien al

deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van zowel u als uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover gedetailleerde informatie zouden kunnen geven, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet erop gewezen worden dat u opvallend weinig interesse betoont in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen. Zo had u geen idee of er zich in Dagestan sinds uw vertrek nog iets heeft voorgedaan met betrekking tot problemen die u er gekend heeft (CGVS, p. 14), niettegenstaande u nog steeds contact heeft met uw ouders in Dagestan (CGVS, p. 4), en liet u zelfs na hiernaar te vragen (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Aangaande uw reisroute vertelde u dat u vanuit Oekraïne met een minibus naar België bent gereisd (CGVS, p. 9). Tijdens deze reis was u niet in het bezit van een paspoort (CGVS, p. 8) en werd u nergens persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoort en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u er nooit één gehad hebt (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

U slaagde er tot slot ook niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort op 16 september 2011 door de politie van Khasavyurt in beslag genomen was, toen politieagenten naar uw huis kwamen om u te zoeken (CGVS, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens weet waarom de politie dit paspoort zou meegenomen hebben nadat uw moeder hen uit eigen beweging dit paspoort toonde (CGVS, p. 8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u ook uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, uw huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, uw geboorteakte, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, D.Y. (...) (Meisjesnaam B. ...) (O.V. 6.989.380), die zich voor haar asielaanvraag voornamelijk baseerde op dezelfde asielmotieven als diegene die door u werden aangehaald, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere

*Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

*De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

*Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 24 december 1985 in de Dagestaanse stad Khasavjurt, waar u ook geregistreerd was. Op 31 december 2005 huwde u officieel met M.Y. (...) (O.V. 6.989.380).*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen toen hij op 9 mei 2011 door de ordediensten gearresteerd werd wegens wapenbezit. Uw man werkte als taxichauffeur en die avond vervoerde hij een klant, die zonder medeweten van uw man wapens bij zich had. Toen u de volgende ochtend wakker werd, merkte u dat uw man niet thuis was en ook zijn wagen nergens te bespeuren was. Van uw schoonbroer vernam u dat uw man die nacht gearresteerd was en er 3000 euro losgeld werd gevraagd voor zijn vrijlating. Na 5 of 6 dagen slaagde uw schoonbroer er uiteindelijk in om uw man vrij te kopen. Na zijn vrijlating was uw man volledig uitgeput en erg zenuwachtig, maar na een tijdje normaliseerde zijn toestand opnieuw. Van zijn ouders mocht hij echter niet langer als taxichauffeur werken. In de ochtend van 31 juli 2011, de verjaardag van jullie oudste dochter, vielen gemaskerde mannen jullie huis binnen en namen uw man mee. U verwittigde onmiddellijk uw schoonbroer en bracht ook uw ouders op de hoogte van wat er gebeurd was. Uw ouders kwamen u en de kinderen nog diezelfde dag ophalen en brachten jullie over naar hun huis. Uw vader nam uw gsm af en verbood u nog contact te hebben met uw man. Uw man kwam opnieuw vrij op 31 augustus 2011, maar pas op 15 september 2011 nam hij contact met u op. Hij vroeg u of u terug bij hem wilde komen wonen, maar u legde hem uit dat uw vader u dit verboden had, waarna hij de verbinding verbrak. Pas op 30 maart 2012 belde uw man u opnieuw op. Hij vertelde u dat zijn ouders besloten hadden om hem naar Europa te sturen en vroeg of u met hem wilde meegaan. Na een korte bedenktijd ging u met dit voorstel akkoord, tegen de wil van uw vader in.*

*U verliet Dagestan uiteindelijk op 31 maart 2012. Uw schoonbroer kwam u en uw kinderen ophalen en nadat jullie uw man hadden opgepikt in het dorp Tutlar (Dagestan), bracht hij jullie naar Oekraïne. Daar stapten jullie over in een minibus, die jullie naar België bracht. U bereikte België op 3 april 2012. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.*

#### **B. Motivering**

*Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de problemen die uw man kende in Dagestan (CGVS, p. 9). U haalde eveneens aan dat u bij terugkeer naar Dagestan van uw vader uw ouderlijke huis niet meer zou mogen betreden omdat u zijn bevel genegeerd hebt (CGVS, p. 11).*

*Wat de problemen van uw man betreft, moet erop gewezen worden dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M.Y. (...) (O.V. 6.989.380), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, M.Y. (...) (O.V. 6.989.380), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:*

*"(...)"*

*Wat de problemen met uw vader betreft, dient te worden vastgesteld dat de gegevens die u aanbrengt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U stelde namelijk dat u bij terugkeer naar Dagestan uw ouderlijke huis niet meer zou mogen betreden omdat u tegen het bevel van uw vader in Dagestan verliet (CGVS, p. 11). Het feit dat uw vader u de toegang tot uw ouderlijke huis zou ontzeggen is echter onvoldoende om in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. U kon bovendien niet aannemelijk maken dat er geen verzoeningsmogelijkheden zouden bestaan. U wierp wel op dat uw vader een heel trots man is (CGVS, p. 12) en zijn woord heilig is (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw vader u reeds eerder verbood uw ouderlijke huis nog te betreden omdat u tegen zijn zin met uw man was gehuwd, maar dat hij na de geboorte van uw eerste dochter wel bijdraaide (CGVS, p. 11 en 12). U bent namelijk niet alleen zijn enige dochter, maar ook zijn enige nakomeling (CGVS, p. 4). Net daarom was hij zo bezorgd om u (CGVS, p. 9). U kon bijgevolg niet aannemelijk maken waarom uw vader ook een volgende keer niet zou toegeven.*

*Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.*

*De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, uw geboorteakte, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.*

*Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.*

*Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

*De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

*Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij haalt aan dat zij tijdens het gehoor op het CGVS voortdurend onderbroken werd, Verzoeker mocht slechts heel korte antwoorden geven en verwijst hiervoor in voorliggend verzoekschrift naar de notities van zijn advocaat die aanwezig was tijdens het gehoor, waaruit blijkt dat het gehoor slechts 85 minuten heeft geduurd. De verzoekende partij wijst erop dat het gehoor van verzoekster zelfs maar 60 minuten heeft geduurd.

Verweerder wijst er terecht op dat de aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Verzoekers klagen ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 24 april 2012 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en hebben zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er een schending voorligt van de zorgvuldigheidsplicht vermits er – gelet op de snelheid waarmee het interview werd afgenomen – niet diep zou zijn ingegaan op haar vluchtmotieven, wijst verweerder er terecht op dat de duur van het gehoor geen indicatie uitmaakt van

de grondigheid en volledigheid ervan. Verzoekende partij specificeert evenmin welke bijkomende vragen haar inziens nog gesteld moesten worden en welke asielmotieven door verwerende partij niet in overweging werden genomen. Verzoekende partij haar opwerping dat haar advocaat uit ervaring meent te mogen afleiden dat de meeste gehoren een ganse morgen duren, is een losse bewering en geenszins een dienstige indicatie dat het *in casu* van verzoekende partij een te beperkt gehoor zou betreffen.

Verweerder wijst er terecht op dat uit het administratief dossier niet blijkt dat het gehoor van verzoeker afgelegd op het CGVS voortdurend onderbroken werd. Integendeel, uit het gehoorverslag van verzoeker blijkt dat hij aan het begin van zijn gehoor onafgebroken zijn relaas heeft gebracht waarop nadien dieper is ingegaan (gehoor verzoeker, p. 11). Aan het einde van het gehoor van verzoeker en verzoekster is bovendien uitdrukkelijk gevraagd of zij alle redenen kunnen vertellen waarom zij hun land verlaten hebben, waarop beiden instemmend hebben geantwoord. Verzoeker en verzoekster hebben aan het einde van hun gehoor duidelijk gesteld dat zij niets meer toe te voegen hadden (gehoor CGVS, verzoeker, p. 17; verzoekster, p. 8).

De Raad stelt ook vast dat de advocaat van verzoekers die op het einde van het gehoor het woord kreeg geen opmerkingen gemaakt heeft over de duur of het verloop van het gehoor.

De Raad besluit dat de duur van gehoor geenszins door verzoekende partij als verschoningsgrond kan ingeroepen worden voor de terecht opgeworpen vaagheid aangaande essentiële elementen van het asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Noch de hoorplicht noch het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »*

De Raad meent dat de verzoekers niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekende partij citeert vervolgens artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en toetst zijn situatie en het door hen aangehaalde feitenrelaas aan de criteria zoals vastgelegd in dit artikel en verwijst in dit verband naar rechtsleer van D. Vanheule.

2.2.1. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2.2. De bestreden beslissing wijst op de volgende vaagheden in het relaas van verzoeker: “U verklaarde namelijk dat u op 9 mei 2011 door de ordediensten gearresteerd werd nadat in uw taxi een geweer en een granaat aangetroffen waren. U werd gedurende 6 dagen vastgehouden bij de politie van Khasavyurt, waarna u door uw broer werd vrijgekocht (CGVS, p. 11). U stelde dat uw broer wist dat u bij de politie vastzat omdat hij naar u op zoek was gegaan. U had echter geen idee of uw broer u ook als vermist had opgegeven (CGVS, p. 12). Verder stelde u dat u op 16 september 2011 door uw broer werd opgebeld terwijl u aan het vissen was. Uw broer vertelde u dat de politie was langs geweest om u te zoeken (CGVS, p. 11). U wist evenwel niet waarom de politie naar u op zoek was (CGVS, p. 14). Daarnaast gaf u aan dat u in Dagestan officieel gezocht of opgespoord wordt (CGVS, p. 15). U had echter geen enkel idee sinds wanneer u er officieel gezocht wordt noch waarvoor (CGVS, p. 16) en heeft ook geen enkele poging ondernomen om dit te achterhalen (CGVS, p. 16). U wierp wel op dat u gezocht wordt en u bijgevolg niet in de mogelijkheid zou verkeren dit te achterhalen (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat u vernam dat u in Dagestan officieel gezocht wordt omdat uw broer uw neef hierover opbelde (CGVS, p. 15). Ook vanuit België heeft u nog steeds contact met uw familie in Dagestan. Uw laatste contact met uw ouders bijvoorbeeld dateerde van ongeveer 3 dagen voor uw interview bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 4). Bijgevolg beschikt u wel degelijk over de mogelijkheid om informatie in te winnen over de stand van zaken aangaande uw problemen in Dagestan en meer bepaald over het feit dat u er officieel gezocht zou worden.”

Het motief betreffende de vraag of zijn broer verzoeker ook als vermist had opgegeven is een overtollig motief. Voor het overige worden de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegd. De vermelding tijdens het gehoor dat er wagens langskwamen bij zijn vriend op 2 december en ze hem zochten bij zijn vriend is geen weerlegging van bovenvermelde motieven, die steun vinden in het administratief dossier.

2.2.3. De bestreden beslissing wijst op de volgende vaagheden in het relaas van verzoekster: “Uw vrouw legde op verschillende punten eveneens onaannemelijk vage verklaringen af. Zo wist ze niet hoe uw broer op de hoogte was van het feit dat u op 9 mei 2011 gearresteerd werd (CGVS vrouw, p. 10) noch waar u vervolgens gedurende enkele dagen werd vastgehouden (CGVS vrouw, p. 11). Ze kon zich evenmin herinneren op welke lichaamsdelen u blauwe plekken had toen u enkele dagen later vrijkwam (CGVS vrouw, p. 10). Uw vrouw kon verder niet zeggen hoeveel gemaskerde mannen op 31 juli 2011 jullie huis binnenvielen om er een huiszoeking te houden (CGVS vrouw, p. 10). Ze had tot slot ook geen enkel idee of er sinds jullie vertrek in Dagestan nog iets gebeurd was met betrekking tot jullie problemen (CGVS vrouw, p. 11) noch of u er officieel gezocht wordt (CGVS vrouw, p. 11). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van zowel u als uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover gedetailleerde informatie zouden kunnen geven, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.”

Daar waar verzoekster stelt dat zij als Tsjetsjeense vrouw niet betrokken was bij de gesprekken van de mannen, dat het dan ook logisch is dat ze over bepaalde details van de gebeurtenissen niet op de hoogte is, is dit geen aannemelijke verklaring voor haar onwetendheid aangaande op welke lichaamsdelen haar echtgenoot blauwe plekken had. Ook stress en emotie is hiervoor geen voldoende verklaring. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot trauma en

stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. Het precieze aantal gemaskerde mannen is een overmatig motief.

2.2.4. Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om informatie over de stand van zaken te achterhalen (CGVS, p. 16), hoewel hij beweert dat hij vernam dat hij in Dagestan officieel zou worden gezocht en zijn broer zou zijn neef hierover gebeld hebben (CGVS, p. 15) wijst verweerder terecht dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ook vanuit België nog steeds contact heeft met zijn familie in Dagestan. Zijn laatste contact met zijn ouders dateerde van ongeveer 3 dagen voor zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 4). Bijgevolg beschikte verzoeker over de mogelijkheid om informatie in te winnen over de stand van zaken aangaande zijn problemen in Dagestan en meer bepaald over het feit dat hij er officieel gezocht zou worden.

Verzoeker heeft op 13 juni 2012 bijkomende nieuwe stukken neergelegd, meer bepaald het verslag van een huiszoeking van 3 april 2012 en een oproeping in hoofde van verzoeker om zich op 23 april 2012 te melden als getuige. Ter zitting worden de originele stukken neergelegd evenals een kopie van het binnenlands paspoort van verzoekster.

De Raad stelt vast dat beide stukken dateren van voor het gehoor van verzoekers op 20 april 2012, van voor de bestreden beslissing van 27 april 2012 en van voor het verzoekschrift van 23 mei 2012 en wijst de verwerende partij erop dat verzoeker in contact bleef met zijn ouders en drie dagen voor het gehoor contact had en op dat ogenblik niet op de hoogte was van een huiszoeking, die nochtans ongeveer twee weken vroeger plaats gehad zou hebben. Verzoekers bepalen niet nader waarom zij deze stukken niet vroeger konden voorleggen. Daarenboven vermeldt het verslag van een huiszoeking dat een kopie overhandigd zou zijn aan verzoeker zelf terwijl verzoeker op dat ogenblik reeds in België verbleef. Dit ondermijnt de bewijswaarde van deze stukken.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er ook op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Ten slotte wijst de Raad ook nog op de documentatie die bij de verweernota is gevoegd, waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie en meer bepaald in de Noordelijk Kaukasus heel makkelijk is om allerlei valse documenten te verkrijgen.

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet belet dit niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval. Het bovenvermeld stuk wordt om die reden in het beraad betrokken.

De bovenvermelde nieuwe documenten neergelegd door de verzoekende partij hebben echter geen bewijswaarde.

2.2.5. Waar verzoeker stelt dat hij niet durft te vertellen hoe hij de grenscontroles passeerde uit angst voor represailles van de smokkelaar ten overstaan van zijn familie in Rusland (waar zijn vrouw en drie kinderen verblijven) wijst verweerder er terecht op dat dergelijke post-factum bewering niet aannemelijk is. Ten eerste, zijn verzoekers echtgenote en kinderen samen met hem naar België gekomen en verblijven zij geenszins nog in Rusland en ten tweede wijst verweerder erop dat verzoekers verklaring op het CGVS dat hij tijdens deze reis niet in het bezit was van een paspoort en nergens gecontroleerd zou zijn (gehoor CGVS, p. 8-9) tegenstrijdig is met de informatie van het CGVS aangaande controles aan de EU- of Schengenzone en niet overtuigt.

De Raad meent dat verzoeker met zijn verklaring bevestigt dat hij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn reisweg. Terecht stelt verweerder dat er verzoeker uitdrukkelijk is gewezen op het vertrouwelijke karakter van de asielprocedure en het belang van de informatie in kwestie. Verweerder benadrukt dat er van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas, eveneens omtrent zijn reisroute, uiteen te zetten. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

2.2.6. In zo ver dat verzoeker aangaande zijn binnenlands Russisch paspoort louter zijn verklaringen herhaalt en stelt dat hij heeft geprobeerd om zijn paspoort door het betalen van geld terug te krijgen

maar dat dit niet gelukt is stelt de Raad vast dat verzoeker voorheen stelde dat hij zijn paspoort nooit heeft teruggevraagd en dat hij dat niet kon omdat ze naar hem zochten (gehoor, p. 8). De Raad stelt ook vast dat de verklaringen met betrekking tot de reis met een minibus zonder documenten en zonder controle niet overtuigen. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van hun asielrelaas.

De neergelegde kopie van het binnenlands paspoort van verzoekster is een bewijs van haar identiteit, die echter niet betwist wordt door de verwerende partij.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekende partij wijst er nogmaals op dat zij wel degelijk problemen heeft gekend in de Russische Federatie. Verzoekende partij meent dat het rapport van 31 januari 2011 niet als een recent rapport kan worden beschouwd en wijst op een aantal recente vaststellingen in Dagestan met betrekking tot de onstabiele onveiligheidssituatie.

2.3.1. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept verzoeker zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.3.2. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoekende partij ten onrechte beweert dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Dagestan beoordeeld is op basis van een rapport van 31 januari 2011. Verweerder verwijst naar stuk 17, 1 "Landeninformatie" van het administratief dossier, waaruit blijkt dat het rapport waar de commissaris-generaal zich op heeft gebaseerd, dateert van 27 februari 2012. De artikels waar de verzoekende partij naar verwijst doen geen afbreuk aan de conclusie van het CGVS, waarin niet ontkend wordt dat Dagestan niet vrij is van problemen. Het aantal burgerslachtoffers blijft echter ondanks een relatieve stijging beperkt en de globale veiligheidssituatie in Dagestan is niet van die aard dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift een aantal uittreksels uit algemene mensenrechten rapporten en legt in bijlage een aantal rapporten neer. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hun hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. Het betreft ook geen weerlegging van de bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,  
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS